

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Mgr. MUDr. M. S.
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D.
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha 2

proti:

žalovanému: státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví ČR
sídlem Palackého náměstí 375/4
128 10 Praha 2

o žalobě proti výtce vedoucí oddělení léčiv a zdravotnických prostředků Ministerstva zdravotnictví ze dne 31. 7. 2020, č. j. MZDRX01B7AYR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění

I. Předmět sporu

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, v níž se domáhá zrušení výtky podle § 88 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), kterou mu udělila představená - vedoucí oddělení léčiv a zdravotnických prostředků Ministerstva zdravotnictví dne 31. 7. 2020, pod č. j. MZDRX01B7AYR.
2. Žalobce v žalobě rovněž uvedl, že s písemnou výtkou a jejími důvody nesouhlasil, podal proto proti výtce dne 14. 9. 2020 stížnost podle ustanovení § 157 zákona o státní službě. Ta v době podání žaloby (30. 9. 2020) ani v době jednání soudu (22. 2. 2022) nebyla vyřízena; žalobce je názoru, že žaloba je přípustná i proti výtce samotné.

II. Obsah výtky ze dne 31. 7. 2020

3. Žalobci bylo výtkou vedoucí oddělení léčiv a zdravotnických prostředků (představená žalobce) ze dne 31. 7. 2020 vytýkáno, že porušil povinnost státního zaměstnance dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě tím, že nesplnil služební úkoly řádně a včas. Výtka konstatuje, že žalobce nedodržel pokyn ohledně doby a způsobu zpracování rozhodnutí zn. OLZP: L26/2020.
4. Podle názoru představené se jednalo o jednoduché procesní rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zastavení řízení pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti. Shrnula, že spis byl žalobci předán dne 24. 6. 2020 a téhož dne byl projednán na poradě oddělení s tím, že poté, co žalobce zjistí bližší informace o věci, bude znovu projednán. Konstatovala, že dne 26. 6. 2020 byla na další poradě na základě zjištěných skutečností vedena diskuze o žalobcem navrhovaném řešení věci a druhé možné variantě. Na základě této diskuze se představená rozhodla pro druhé řešení a dala žalobci jednoznačný pokyn, jak má být spis vyřešen a to v adekvátním čase s ohledem na jednoduchost uloženého řešení. Dne 1. 7. 2020 na další poradě byl žalobce dotázán, zda má rozhodnutí o odvolání již připravené, po záporné odpovědi byl zadán pokyn odevzdat návrh rozhodnutí do konce pracovního dne. Žalobce dle představené neuvedl, že připravuje vlastní variantu návrhu rozhodnutí, která je v rozporu s pokynem k řešení a návrh rozhodnutí nepředal ani v prodlouženém termínu. K dalšímu zpracování byl návrh od žalobce předán dne 2. 7. 2020 po další urgenci. Žalobce představené zaslal návrh v pátek 3. 7. 2020 večer s komentářem, že se kloní k řešení popsanému v návrhu.
5. Žalobci bylo vytknuto, že se neřídil uloženým termínem zpracování, během pěti pracovních dní připravil řešení v rozporu s pokynem na věcné řešení problematiky. V rámci těchto pěti pracovních dnů si žalobce nechal bez vědomí představené uznat odpracované hodiny nad rámec běžně uznávaného rozsahu, celkem šlo o více než 50 odpracovaných hodin. V průběhu zpracování ani jednou představenou neinformoval, že postupuje odchylně od přímého pokynu, přestože představená byla na pracovišti. Všichni zaměstnanci však byli informováni, že v případě jakéhokoli problému nebo nenadále situace se na ni mohou obrátit a problematiku budou řešit společně. Žalobce byl vyzván, aby do budoucna dodržoval povinnosti státního zaměstnance, zejména respektoval pokyny přímého nadřízeného.

III. Žaloba

6. Žalobce má za to, že výtky trpí vadami podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
7. Žalobce je v první řadě toho názoru, že ač je mu vytýkáno, že šlo o vyřízení jednoduché procesní záležitosti, o jednoduchou věc nešlo. Dané správní řízení bylo u Státního ústavu pro kontrolu léčiv zahájeno na základě strohé žádosti zaměstnaneckých zdravotních pojišťoven ze dne 10. 2. 2020 o společné správní řízení o zkrácenou revizi úhrad u léčivých přípravků náležejících do skupiny v zásadě terapeuticky zaměnitelných léčivých přípravků gatrany a xabany vyšší síly. Ústav vydal rovnou usnesení ze dne 13. 2. 2020, č. j. sukl40566/2020, sp. zn. SUKLS37247/2020, kterým zastavil správní řízení o zkrácené revizi úhrad dané pseudoskupiny, která byla zmíněnou žádostí pojišťoven zahájena.
8. Žalobce uvedl, že zastavení správního řízení Ústav odůvodnil zjevnou právní nepřípustností podané žádosti podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Ústav v odůvodnění usnesení uvedl, že podle ustanovení § 39p odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění je možné zkrácenou revizi podle odstavců 1 až 4 tohoto zákona uskutečnit pouze u skupiny v zásadě terapeuticky zaměnitelných léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely, ve které proběhlo první revizní správní řízení systému úhrad podle § 39l zákona č. 48/1997 Sb. V případě předmětné pseudoskupiny (obsahující 15 léků) však tato pseudoskupina nebyla do první revize vedené pod sp. zn. SUKLS212708/2010 a provedené pro referenční skupinu 13/2 zahrnuta a v případě revize sp. zn. SUKLS215786/2013, pak tato revize dosud nenabyla právní moci.
9. Podle žalobce pro posouzení důvodnosti odvolání bylo třeba v odvolacím řízení primárně řešit otázku, pro jakou skupinu léků byla podána žádost pojišťoven o zahájení zkrácené revize, do jaké referenční skupiny (dle přílohy vyhlášky č. 384/2007 Sb., o seznamu referenčních skupin) nebo pseudoskupiny léky patří a zda je splněn předpoklad ustanovení § 39p odst. 5 věty čtvrté zákona č. 48/1997 Sb., že v této skupině již proběhla (hloubková) revize systému úhrad podle ustanovení § 39l zákona č. 48/1997 Sb.
10. Situaci komplikoval fakt, že Ústav v „Seznamu léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely hrazených ze zdravotního pojištění“ (dále jen „seznam cen a úhrad“) ze dne 1. 2. 2020, který byl platný v den podání žádosti pojišťoven o zkrácenou revizi a který je každý měsíc publikován na webových stránkách Ústavu <http://www.sukl.cz/sukl/seznam-leciv-a-pzlu-hrazenych-ze-zdrav-pojisteni>, zařadil 8 léčivých přípravků, u kterých Ústav zastavil usnesením řízení, do referenční skupiny 13/2. Žalobce však kontrolou zařazení předmětných léčivých přípravků podle výroků konkrétních správních rozhodnutí zjistil, že těchto 8 léčivých přípravků nebylo zařazeno správně do referenční skupiny 13/2, ale patřily do předmětné pseudoskupiny (viz str. 9 návrhu rozhodnutí MZ ze dne 2. 7. 2020). S tímto rozporem bylo nutno se v rozhodnutí vypořádat. Existenci nesprávného zařazení 8 přípravků v seznamu cen a úhrad ze dne 1. 2. 2020 verifikovali i kolegové MUDr. J. B. a Mgr. R. M., referenti odborníci oddělení.
11. Žalobce uvedl, že na poradách informoval představenou, že bude nutné u všech 15 léčivých přípravků porovnat, zda přípravky náleží do pseudoskupiny nebo do referenční skupiny 13/2, a to podle výroků o zařazení do skupiny v rozhodnutích vydaných v minulosti a zda u takového přípravku v minulosti opět podle v minulosti vydaných rozhodnutí proběhla (hloubková) revize, a porovnat okruh léčivých přípravků z usnesení s okruhem léčivých přípravků v rozhodnutích vydaných v řízeních sp. zn. SUKLS212708/2010 a sp. zn.

SUKLS215786/2013. Správnost postupu při kontrole přináležitosti léků do pseudoskupiny nebo skupiny 13/2 žalobce konzultoval panem MUDr. J. B., odborníkem oddělení s 10letou praxí v cenách a úhradách, který správnost tohoto postupu potvrdil. Samotné odůvodnění návrhu rozhodnutí, které žalobce zpracoval, zaslaném paní Mgr. P. dne 2. 7. 2020, čítá 17 stran standardního textu.

12. Dále má žalobce za to, že výtka obsahuje formální nedostatky způsobující její neurčitost, nesrozumitelnost – neurčitě bylo vymezeno jednání žalobce a podle žalobce nebyly dodrženy zásady činnosti správních orgánů.
13. Pokud je žalobci vytýkáno, že nedodržel pokyn ke způsobu zpracování rozhodnutí zn. L26/2020, pak ve výtce není vymezeno dostatečně určitým a nezaměnitelným způsobem, o jaký pokyn ke způsobu zpracování rozhodnutí mělo jít, co bylo obsahem pokynu, jaká varianta řešení se má na mysli. Žalobce poukázal na obsah porady dne 26. 6. 2020, kde argumentoval i závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1885/2008 tj. tím, že na úrovni řízení před Ústavem mohlo dojít k procesnímu pochybení, neboť účastníkům nebyla dána možnost vyjádřit se k věci. Není tedy z výtky zjevné, jaká varianta řešení je žalobci vlastně vytýkána. Žalobce před udělením výtky nedostal žádný prostor k vyjádření se k obsahu výtky podle ustanovení § 4 odst. 3 a 4 správního řádu. Výtka byla žalobci dne 31. 7. 2020 pouze předána bez jakékoliv diskuse.
14. Výtka podle žalobce rovněž obsahuje nepravdivé tvrzení o uložení termínu pokynem ze strany představené odevzdat návrh rozhodnutí do konce pracovního dne 1. 7. 2020. Takové tvrzení neodpovídá objektivní realitě a k žalobě přiloženému e-mailu paní Mgr. P. ze dne 2. 7. 2020, 9:10, podle žalobce email neobsahuje žádné uložení úkolu v termínu do 1. 7. 2020. Mgr. P. žalobce v 9:10 hodin, 2. 7. 2020, požádala e-mailem o zaslání rozhodnutí co nejdříve. Návrh rozhodnutí žalobce paní Mgr. P. zaslal v 12:52 hodin, tedy za 3 hodiny a 42 minut.
15. Pokud výtka na str. 2 uvádí informaci o termínu a prodloužení termínu, pak předchozí text výtky o nějakém prvním údajném termínu a prodloužení termínu vůbec nepojednává. Žalobce namítá zmatečnost, nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost tvrzení ohledně termínů.
16. K překročení žalobcem nabídnutého vlastního termínu vedly žalobce objektivní důvody, a sice nalezení zásadního nejnovějšího judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018–58, týkajícího se stěžejního pojmu pro věcné řešení předmětného správního řízení, a to výklad neurčitého právního pojmu „zjevná právní nepřípustnost“.
17. Žalobce dále uvedl, že nikdo z kolegů CAU, kteří jsou nebo byly součástí oddělení OLZP nedostávali a nedostávají k vypracování návrhů rozhodnutí žádné termíny, natož výtky. Představená se vůbec nezajímala o vysvětlení, proč žalobce zaslal návrh rozhodnutí v dané věci paní Mgr. P. až 2. 7. 2020. Pokud je žalobci snad vytýkáno, že návrh rozhodnutí ze dne 2. 7. 2020 zaslal představené e-mailem dne 3. 7. 2020, pak pokyn zaslat rozhodnutí jí žalobce nedostal. Žalobce poznamenává, že až dne 14.9.2020 bylo rozhodnutí MZ ve věci L26/2020, č.j. MZDR 13231/2020-2/OLZP, vydáno/vyvěšeno na úřední desce Ministerstva zdravotnictví, tedy po 2,5 měsících a bez zásadních úprav.
18. Žalobce má za to, že doba zpracování rozhodnutí byla zcela přiměřená složitosti a novosti, resp. neobvyklosti případu. Překročení žalobcem slíbeného času zaslání návrhu rozhodnutí MZ o cca 5 pracovních hodin je nicotné, mělo a má nulovou materiální disciplinární

nebezpečnost. Z toho plyne, že výtky je nezákonná i z důvodu absolutního nenaplnění materiální stránky nebezpečnosti vytýkaného jednání, není ani drobným nedostatkem ve službě.

19. Žalobce rovněž upozornil na to, že v emailu ze dne 3. 7. 2020, v čase 18:38 upozornil představenou na odlišný právní názor – ve zkratce, že dle judikatury by napadené rozhodnutí SUKL by nemělo být potvrzeno, avšak žádost by měla zamítnuta (s tím změněn výrok napadeného usnesení SUKL). V souladu s ustanovením § 85 odst. 1 zákona o státní službě žalobce tedy představenou dne 3. 7. 2020 písemně upozornil, že pokud jde o její názor, že má žalobce napadené usnesení potvrdit, je takový pokyn v rozporu s právním předpisem, konkrétně s ustanovením § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018–58. Výtku žalobce vnímá i tak, že je sankcionován za to, že si dovolil vyjádřit svůj odlišný právní názor a uplatnil právo upozornit svého představeného na to, že pokyn je v rozporu s právním předpisem.
20. Žalobce namítl, že výtky byla vydána se značným odstupem od vytýkaného jednání dne 1. 7. 2020, výtku převzal až 31. 7. 2020 – výtkou však dle judikatury nelze řešit jednání, které není v bezprostředním časovém odstupu od jednání.
21. K výtce ve vztahu k evidenci odpracované doby žalobce uvedl, že v červnu 2020 se poprvé stalo, že z důvodu nutnosti sladění rodinného a pracovního života chyběla žalobci cca hodina v rámci pružné pracovní doby. V souladu s informací Mgr. O. V. k docházce VEMA (e-mail ze dne 6. 3. 2020), resp. i pokynem pana státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví, pana Mgr. S. M. (e-mail ze dne 24. 10. 2019) se žalobce obrátil telefonicky s žádostí o radu na odbor personální. Ze strany odboru personálního žalobce žádal pouze o radu, avšak bylo mu spontánně nabídnuto řešení a jeho realizace. Z žádného služebního e-mailu nevyplývá, že by představení útvarů mohli derogovat pokyny státního tajemníka nebo odboru personálního o tom, že se zaměstnanec MZ může obracet o radu na odbor personální. Žalobce podotýká, že vyrovnávací období pružné pracovní doby na Ministerstvu zdravotnictví je kalendářní měsíc a že za případné „přesčasy“/hodiny odpracované navíc zaplacen nedostal a nedostává.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutečnost, že se nejednalo o jednoduché procesní rozhodnutí, nebyla v zásadě předmětem výtky, která byla žalobci udělena. Je nesporné, že stěžovatel byl v názorovém rozporu při přípravě návrhu rozhodnutí ve věci sp. zn. OLZP: L26/2020, což bylo diskutováno i na poradách oddělení léčiv a zdravotnických prostředků. Žalovaný namítá, že pokud byl žalobce v názorovém rozporu se svou bezprostředně nadřízenou představenou, Mgr. D. R., vedoucí oddělení, ohledně věcného řešení předmětného spisového materiálu a tento názorový rozpor dosahoval takové intenzity, že byl žalobce přesvědčen o nezákonnosti postupu, který navrhovala jeho bezprostředně nadřízená představená, měl bez dalšího postupovat v souladu s § 85 odst. 1 a odst. 2 služebního zákona. Žalobce tak ovšem v daném případě neučinil. Upozornit měl představenou ještě předtím, než mu uplynula doba ke splnění úkolu.
23. Žalovaný poukázal na to, že písemná výtky, která může být státnímu zaměstnanci udělena za drobné nedostatky při výkonu státní služby, je nástrojem, jež má sloužit k zajištění služební kázně ve služebním úřadu. Je názoru, že v případě výtky nemusí být naplněn znak zavinění. Za předpokladu, že by byl naplněn i znak zavinění, nemohla by být uložena

výtka, jelikož by se jednalo v souladu s § 88 odst. 1 zákona o státní službě o kárné provinění.

24. Žalovaný je názoru, že předchozí uvědomění státního zaměstnance s dostatečným předstihem by mohlo v případě výtky vést k nenaplnění jejího účelu, kterým je upozornění na nedostatky při výkonu státní služby. Samo uvědomění stěžovatele by mohlo být vykládáno jako ústní výtka, a tudíž by pak nemohlo být ze strany bezprostředně nadřízené představené následně přistoupeno k udělení výtky písemné. Zároveň nebylo stěžovatelem uvedeno, v čem konkrétně spatřuje porušení § 4 odst. 4 správního řádu. Žalovaný má dále za to, že při udělení výtky byly dodrženy základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu a žalobce v žalobě neprokázal svými tvrzeními opak.
25. Žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č.j. 9 As 79/2016-41, které konstatovalo, že výtka je chápána jako rozhodnutí. Zdůraznil, že výtka je svou povahou nástrojem, který slouží k manažerskému řízení ve služebním úřadu. V případě, že by byly na výtku kladeny formální nároky de facto ve stejném rozsahu jako na správní rozhodnutí, vytrácí se dle názoru žalovaného její účel, kterým je v zásadě pouze písemné upozornění na drobné nedostatky při výkonu státní služby, které nemají další hlubší dopad do kárné odpovědnosti státního zaměstnance. Žalovaný výtka jako rozhodnutí dle § 67 správního řádu nepovažuje a nepovažuje ji za ani služební zákon.
26. I tak žalovaný uvedl, že v případě udělení výtky žalobci je v ní jasně vymezen její adresát a rovněž je zde uvedeno, kdo výtka uděluje. Z výtky je dále možné dovodit, v čem jsou spatřovány vytýkané nedostatky při výkonu státní služby a je možné rovněž dovodit termíny, jejichž nedodržení bylo stěžovateli vytýkáno. Co se týče místa spáchání vytýkaného jednání, je výtka dostatečně určitá, neboť státní službu je povinen státní zaměstnanec vykonávat ve svém služebním působišti ve služebním úřadu, pokud mu nebyl povolen výkon státní služby z jiného místa. V daném případě lze tedy jednoznačně určit, že k vytýkaným nedostatkům při výkonu státní služby došlo ve služebním úřadu. Výtka je rovněž určitá co do data jejího vyhotovení a také co do data jejího doručení stěžovateli.
27. Dále žalovaný poukázal na to, že z e-mailové komunikace z 2. 7. 2020 a 3. 7. 2020 lze dovodit termín, který byl stěžovateli uložen ze strany bezprostředně nadřízené představené k vypracování návrhu rozhodnutí ve výše uvedeném spisovém materiálu. Lze určit, že termín byl stanoven nejpozději dne 1. 7. 2020 tak, že uložený úkol má být s konečnou platností vyřízen do konce služební doby daného dne. Z e-mailové komunikace, jejímž prostřednictvím byl stěžovatelem vyhotovený návrh rozhodnutí zaslán, je zřejmé, že k jeho zaslání došlo až 2. 7. 2020 a uložený termín tak nebyl dodržen.
28. Podle žalovaného časový rozestup mezi vytýkaným jednáním a uložením výtky není nepřiměřeně dlouhý. Ve vztahu k evidenci v docházkovém systému uvedl, že vytýkaná jednání se v daném případě soustředila především na řádnost a včasnost zpracování zadaného služebního úkolů, tj. vypracování návrhu rozhodnutí ve věci, a nikoliv na stěžovatelovu evidenci v docházkovém systému.

V. Replika žalobce

29. Žalobce k vyjádření žalovaného uplatnil repliku. Uvedl v ní, že ani z vyjádření žalovaného není zřejmé, jakého konkrétního závadného jednání se měl žalobce dopustit, za nějž mu byla udělena výtku. Jak z výtky, tak ani z vyjádření nelze seznat popis skutku. Setrval na tom, že na poradě 26. 6. 2020 upozornil na svůj právní názor, že žádost měla být správně zamítnuta, nikoliv řízení ze strany SUKL zastaveno. Je proto názoru, že postupoval dle § 85 odst. 1 služebního zákona. Podotkl, že ve svém názoru se ujistil až po prostudování judikatury, na to představenou upozornil v emailu ze dne 3. 7. 2020.
30. Žalobce je názoru, že v jeho věci nebyl naplněn znak zavinění – ani nedbalost, ani úmysl. Žalobce přislíbil dobu zaslání návrhu rozhodnutí jako orientační, která byla zvolena odhadem. Žalobce neměl v úmyslu se od slíbeného termínu zásadně odchýlit. V žádném případě v diskusi nevyznělo, že by nedodržení slibu znamenalo kárné provinění či nedostatek ve službě. Protože se žádné termíny k vypracování odvolacích rozhodnutí neukládají a žalobce tudíž ani nemohl vědět, že by překročení přislíbené doby mohlo být kvalifikováno jako porušení služební kázně.
31. Žalobce je názoru, že pokud pro představenou bylo připravení rozhodnutí v určitém čase natolik zásadní, mohla urgovat předání sama. Z okolností však zásadnost přislíbené doby zaslání návrhu rozhodnutí nevyplývala. Žalobce uvedl, že návrhy rozhodnutí se předávají Mgr. P., byť ke dni 2. 7. 2020 nebyla zástupkyní vedoucí oddělení OLZP, nýbrž řadovou referentkou. Dále žalobce podotkl, že v době repliky (28. 12. 2020) se vydávají odvolací rozhodnutí napadená ještě v roce 2018, žalobcova věc napadla v roce 2020. Obdobný závěr lze učinit i ze seznamu nevyřízených odvolání ve správních řízeních v oblasti cen a úhrad léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely.
32. Závěrem žalobce shrnul, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno až dne 14. 9. 2020, s odstupem 2,5 měsíců po předání. To ilustruje, že jednání žalobce nemělo žádnou společenskou nebezpečnost, ani vyjádření ani výtku neuvádí žádný závažný následek jednání žalobce. Dále žalobce uvedl, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, v bodu 81 konstatoval, že orgán ukládající výtku jí má reagovat na vytýkané jednání bezprostředně a rychle. Časový odstup v řádu týdnů je dle názoru žalobce v rozporu se smyslem institutu výtky.

VI. Dosavadní postup městského soudu

33. Žalobce v žalobě (podané dne 30. 9. 2020) nejprve označil jako žalovaný správní orgán „*ministerstvo zdravotnictví*“. Později (1. 10. 2020) sám označení žalovaného správního orgánu opravil na „*vedoucí oddělení léčiv a zdravotnických prostředků Ministerstva zdravotnictví*“. K žalobě se vyjádřil státní tajemník v ministerstvu zdravotnictví ČR dne 1. 12. 2020; k tomuto vyjádření podal žalobce repliku 28. 12. 2020.
34. Městský soud v obsahu uvedených podání shledal, že mezi stranami je sporné, kdo je v projednávané věci žalovaným správním orgánem ve smyslu ustanovení § 69 s. ř. s.
35. Usnesením ze dne 13. 4. 2021, č. j. 10 Ad 11/2020 – 58, městský soud poučil procesní strany, že žalovaným správním orgánem v projednávané věci je státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví ČR. K důvodům tohoto názoru v podrobnostech odkazuje městský soud na citované usnesení, jež bylo oběma stranám doručeno.

VII. Jednání ve věci

36. Jednání ve věci se uskutečnilo dne 22. 2. 2022. Na něm procesní strany setrvaly na svém dosavadním procesním postoji a na již učiněných vyjádření. Žalobce zdůraznil, že

zpracoval úkol cca o 5 hodin později, což je nulová materiální nebezpečnost, a že mu nebyl od představené dán žádný konkrétní pokyn, aby koncept odevzdal ve lhůtě 1. 7. 2020, úkol tak podle něj nebyl termínován.

37. Městský soud v Praze na jednání provedl důkaz usnesením Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 13. 2. 2020, sp. zn. SUKLS37247/2020, nedatovaným konceptem rozhodnutí ministerstva zdravotnictví o odvolání proti usnesení Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 13. 2. 2020, rozhodnutím ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 9. 2020, č. j. MZDR 13231/2020-2/OLZP, zn. L26/2020, emaily od státního tajemníka ze dne 24. 10. 2019 a Mgr. O. V. ze dne 6. 3. 2020 týkající se elektronické evidence pracovní doby na ministerstvu zdravotnictví, sběrným archem spisu sp. zn. MZDR 13231/2020/OLZP, L26/2020 a evidencí spisů CaÚ nevypravených ke dni 10. 12. 2020. Městský soud provedl důkaz záznamem o podání vysvětlení vrchního ministerského rady MUDr. J. B. ze dne 30. 10. 2020.
38. Městský soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků MUDr. J. B., Mgr. V. V., Mgr. R. M. a Mgr. Ch. H.. Dále pro nadbytečnost neprovedl důkaz stížností žalobce ze dne 14. 9. 2020, výtkou, žádostí pojišťoven ze dne 10. 2. 2020, sběrným archem spisu Ústavu sp. zn. SUKLS37247/2020, odvoláním pojišťoven ze dne 26. 2. 2020, internetovou stránkou Státního ústavu pro kontrolu léčiv <http://www.sukl.cz/sukl/seznam-leciv-a-pzlu-hrazenych-ze-zdrav-pojisteni>, printscreenem části excelové tabulky seznamu cen a úhrad ze dne 1. 2. 2020.

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
40. Správní spis kromě výtky obsahuje pouze emailovou komunikaci mezi žalobcem a Mgr. P. ze dne 2. 7. 2020 (příloha 1 výtky) a email od žalobce adresovaný představené Mgr. R. ze dne 3. 7. 2020 (příloha 2 výtky). Jelikož jde o součást správního spisu a přílohy předmětné výtky, městský soud tyto podklady (výtku a její přílohy) neprovedl jako důkaz – správním spisem se důkaz neprovádí (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
41. Z komunikace v příloze 1) výtky vyplývá, že žalobce byl Mgr. P. dne 2. 7. 2020 v 9:10 vyzván k zaslání rozhodnutí o odvolání s tím, že toto zaslání slíbil „včera na poradě“. Žalobce obratem v 9:16 uvedl, že „včera jsem to bohužel nestihnul. Rád bych Ti to poslal co nejdříve.“ V 9:25 z dalšího emailu Mgr. P. vyplývá konstatování „věřím, že vzhledem k tvým zkušenostem a délce praxe zvládneš rozhodnutí o odvolání v procesních věcech vyřídit obratem. Na poradě jsem prosila, aby tyto věci byly vyřizovány přednostně.“ Reakce žalobce v 12:52 byla „posílám Ti v příloze to rozhodnutí. Bylo by vhodné, aby to viděl odborník, protože zjišťování okruhu léčivých přípravků náležejících do skupiny je odborná agenda prováděná odborníky.“
42. Z přílohy 2) výtky vyplývá, že žalobce představené zaslal koncept a připojil k němu i svůj komentář k výslednému řešení odvolání. V něm uvedl, že na poradě 26. 6. 2020 poukázal na to, že dle jeho názoru je zastavení nevhodným řešením, kdy žádost měla být ze strany

SÚKL zamítnuta. Dále poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55 a rozsudek ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 – 36 a přiklonil se k závěru, že procesní situace by měla být vyřešena v odvolacím řízení změnou výroku tak, že žádost odvolatele ze dne 10. 2. 2020 se zamítá.

43. Další rozhodné skutečnosti vyplývají z provedených důkazů. Z usnesení SÚKL ze dne 13. 2. 2020, č. j. sukl40566/2020, sp. zn. SUKLS37247/2020 městskému soudu vyplynulo, že to se týká zastavení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu v řízení o zkrácené revizi systému úhrad 15 léčivých přípravků zařazených do skupiny v zásadě terapeuticky zaměnitelných léčivých přípravků gatrany a xabany vyšší síly.
44. Mezi stranami je pak nesporné jak to, že původní žádost dne 10. 2. 2020 podaly pojišťovny jako společnou, že řízení bylo zastaveno jako první úkon v řízení a že proti usnesení podaly pojišťovny odvolání – tyto skutečnosti je nadbytečné prokazovat a pro posouzení věci nemají ani rozhodný význam; z toho důvodu městský soud neprovedl navrhané důkazy žádostí ze dne 10. 2. 2020, sběrným archem spisu Ústavu sp. zn. SUKLS37247/2020, odvoláním pojištěven ze dne 26. 2. 2020.
45. Koncept rozhodnutí ministerstva zdravotnictví o odvolání navrhuje takové řešení, že podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok napadeného usnesení mění tak, že žádost odvolatele ZPOJ ze dne 10. 2. 2020 o zahájení zkrácené revize pro přípravky zařazené mezi xabany a gatrany vyšší síly se zamítá. Výsledné rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 9. 2020, č. j. MZDR 13231/202-2/OLZP odvolání toliko zamítlo a napadené usnesení potvrdilo.
46. Jádrem sporu je to, že žalobci byla uložena výtka podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě, kterou je možno uložit za drobné nedostatky ve službě. „Službou“ se přitom nemohou rozumět prvky služby, které jsou stanoveny § 5 odst. 1 zákona o státní službě, ale zachovávání služební kázně při plnění služebních úkolů ve smyslu § 87 zákona o státní služby (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 6. 2020, č. j. 30 A 129/2019 - 55). Podle § 87 zákona o státní služby platí: *„Služební kázní se rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů.“* Služební kázeň je státní zaměstnanec povinen zachovávat dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě.

Povaha výtky a jeden rok založení výtky v osobním spise

47. To, že je výtka správní rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2021, č. j. 4 Ads 265/2020 – 49. Východiska tomuto názoru vytýčil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 – 41. Rozšířený senát se sice zabýval povahou výtky dle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, sám však v bodě 26 cit. usnesení uvedl, že právní úprava výtky dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě je podobná. Výtka dle služebního zákona tak není kárným opatřením (srov. § 89 odst. 2 zákona o státní službě a contrario). Smysl a účel výtky podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě tak není primárně sankční, spočívá podle Nejvyššího správního soudu v tom, že umožňuje představenému nebo příslušnému služebnímu orgánu vyknout státnímu zaměstnanci pochybení spočívající v drobném nedostatku ve službě a tímto jej zároveň také vyřešit. Jedná se tedy o rychlé, flexibilní a efektivní vyřešení drobného nedostatku ve službě státního zaměstnance, který svojí menší závažností neodůvodňuje zahájení kárného řízení. Prostřednictvím výtky dochází především k upozornění státního zaměstnance na nesprávnost jeho jednání. Výtka má tedy

především preventivní a upozorňovací charakter. Na druhou stranu se ovšem písemná výtka zakládá do osobního spisu státního zaměstnance a může mít určité difamující účinky, může být jako přitěžující okolnost zohledněna v kárném řízení, stejně tak jakožto překážka věci rozhodnuté brání zahájení kárného řízení pro stejný skutek.

48. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2021, č. j. 4 Ads 265/2020 – 49 tedy vztáhl závěry vyslovené rozšířeným senátem v usnesení č. j. 9 As 79/2016 – 41 také na výtku dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě.
49. Žalobce si je potom vědom, že stížnost podle § 79 odst. 2 písm. h) zákona o státní službě není oprávněným prostředkem proti výtce – to, že ji žalobce podal, není mezi stranami sporné a sporné není ani to, že její podání nebrání projednání této žaloby. Městský soud proto neprovedl důkaz stížností žalobce ze dne 14. 9. 2020, neboť pro meritum věci není podstatná.
50. Přezkoumání výtky pak podle názoru městského soudu nebrání ani to, že ta se podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě do osobního spisu zakládá na jeden rok a po této době se z osobního spisu vyřadí, což je nyní případ žalobce. Výtka totiž uplynutím této doby nebyla zrušena a předtím po dobu 1 roku byla založena do osobního spisu a po tuto dobu vyvolávala vůči žalobci právní účinky. Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 31. 5. 2021, č. j. 3 As 76/2019 – 30, vyložil, že meritorně lze přezkoumat správní akty i tehdy, pokud předpokládaných účinků nabydou a budou po dobu své účinnosti způsobit zásáhnout do veřejných subjektivních práv; zároveň nebudou žádnou jinou procesní cestou *de iure* zrušena. Městský soud je tedy názoru, že žalobce se může domáhat přezkoumání výtky i v době, kdy tato byla již z osobního spisu vyřazena.

Neurčitost a vady výtky, nedodržení zásad správního řízení

51. Městský soud nejprve shledal, že výtka jako celek, jak byl její obsah rekapitulován výše, je dostatečně srozumitelná, má výrokovou část i odůvodnění, v němž jsou vyloženy důvody, které vedly představenou k uložení výtky.
52. Dle výroku pak vytýkané jednání spočívá v tom, že žalobce představené nedodal ve stanoveném termínu koncept rozhodnutí o odvolání s věcným a procesním řešením dle pokynu představené. V tomto je tedy výrok výtky srozumitelný.
53. Pokud jde o určení termínu ke splnění úkolu, žalobce v emailech /příloha 1) výtky/ přiznává, že se dne 1. 7. 2020 konala porada, na níž slíbil dodat koncept rozhodnutí toho dne a současně přiznává, že to nestihl v tom termínu, jak slíbil. V této emailové komunikaci tak žalobce nepřímou potvrzuje verzi, že termín pro dodání konceptu byl skutečně 1. 7. 2020. Zda žalobce slíbil na poradě tento termín dodržet sám a představená tento návrh akceptovala, nebo mu byl termín přímo uložen představenou, a to, jakým postupem měl být koncept odevzdán, není přitom podstatné. Rozhodující je, že od této porady představená od žalobce očekávala (a žalobce si toho zjevně byl vědom), že tento termín dodrží a že koncept dne 1. 7. 2020 odevzdá, což se nestalo. Žalobce v této souvislosti k důkazu navrhl záznam o podání vysvětlení vrchního ministerského rady MUDr. J. B. ze dne 30. 10. 2020. Z něj sice skutečně nevyplývá, že by žalobci byl na poradách uložen konkrétní termín pro splnění pokynu představené, nicméně MUDr. B. přesný průběh porad ani nebyl schopen reprodukovat, neboť si jej v detailech nevybavoval. Tímto důkazem tak uložení termínu ke splnění úkolu nebylo ani potvrzeno ani vyvráceno.

54. Městský soud poté přisvědčuje žalobci, že výtka nespecifikuje, jak přesně měl znít pokyn představené na procesní řešení odvolání a že nespecifikuje ani právní názor žalobce. Z výtky představené je ale zřejmé alespoň tolik, že oba měli odlišný právní názor, že šlo o verze navzájem neslučitelné a odlišné, přičemž obsah těchto řešení byl oběma stranám z porady znám – to potvrzuje žalobce i v žalobě na str. 11 a 12, kde vysvětluje své řešení a přibližuje i řešení představené, přičemž odkazuje přitom na email odeslaný představené dne 3. 7. 2020, v němž preferuje své řešení „*změnit výrok napadeného usnesení na zamítavý*“ namísto řešení „*odvolání zamítnout a výrok potvrdit*“. To, že poslední řešení bylo právě názorem představené, pak žalobce výslovně potvrzuje právě na straně 12 žaloby slovy „*pokud jde o její názor, že žalobce má napadené usnesení potvrdit...*“. Žalobci byl zjevně znám pokyn představené k věcnému řešení odvolání a věděl, že jeho řešení je s tímto pokynem v rozporu. Jinými slovy, je nevěrohodné, že by žalobce skutečně nevěděl, jaké jednání je mu vytýkáno, absence specifikace obou pokynů ve výroku výtky proto není zásadní vadou, která by měla za následek nesrozumitelnost tohoto rozhodnutí.
55. Uvedené skutečnosti s dostatečnou určitostí vyplývají z emailů (příloh výtky), jejichž autorem či adresátem je přímo žalobce. Podle názoru městského soudu není k zjištění těchto skutečností třeba provádět další důkazy. Městský soud pro nadbytečnost již proto neprovedl žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků MUDr. J. B., Mgr. V. V., Mgr. R. M. a Mgr. Ch. H., z nichž by měly být zjištěny skutečnosti o průběhu porad oddělení a o okolnostech stanovení termínu žalobci či jiným zaměstnancům oddělení k dodání konceptu rozhodnutí.
56. Součástí výtky je dále konstatování představené, že žalobce si bez jejího vědomí nechal uznat odpracované hodiny nad rámec běžně uznávaného rozsahu, celkem šlo o více než 50 odpracovaných hodin. Žalobce k soudu doložil emaily státního tajemníka ze dne 24. 10. 2019 a Mgr. O. V. ze dne 6. 3. 2020, z nichž vyplývá, že žalobce se v otázce docházky a systému VEMA skutečně měl obracet na pracovníky – Mgr. O. V. a později Ing. H. L.. Z toho vyplývá, že otázky docházky a její evidence mohl řešit přímo s těmito osobami (patrně zařazenými na personálním oddělení). Z výtky poté nevyplývá, jakou služební povinnost tím žalobce porušil a co mu tedy přesně představená v tomto ohledu vytýká. V této části je tedy výtka skutečně nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nicméně, jak bylo výše uvedeno, výroková část výtky formuluje jednání žalobce jako nesplnění pokynu představené ve stanoveném termínu. Z této části výtky nevyplývá, že evidence pracovní doby s tímto vytýkaným jednáním má nějakou souvislost, proto nepřezkoumatelnost části týkající se evidence pracovní doby, nemá vliv na přezkoumatelnost výtky, co se týče vytýkaného jednání žalobce.
57. Žalobce v dalším bodu namítl, že nedostal prostor vyjádřit se k výtce před jejím uložením. Městský soud poukazuje na to, že rozšířený senát v usnesení ze dne 10. 7. 2018, čj. 9 As 79/2016-41, zdůraznil, že efektivní využívání výtky vedoucím či dohledovým orgánem je myslitelné právě a pouze za podmínky, že zůstane zachována určitá neformálnost jejího ukládání. Vytýkané pochybení v chování či v práci bývá zpravidla evidentní, nevyžaduje rozsáhlé a složité zjišťování a výchovný účinek ukládané výtky je podtržen tím, že orgán ukládající výtku reaguje bezprostředně a rychle. Pokud by uložení výtky podléhalo formálnímu správnímu řízení, postrádal by ve srovnání s účelem výtky svůj smysl.
58. Byť rozšířený senát zdůrazňuje neformálnost procesu ukládání výtky, městský soud je toho názoru, že ještě i před uložením výtky má zaměstnanec právo se ke svému jednání vyjádřit. Výtka je sankce za drobné porušení služební kázně, která je založená 1 rok

v osobním spisu zaměstnance. Pokud by zaměstnanec nedostal možnost vyjádřit se k věci a nemohl tak obhájit své jednání před uložením výtky, nápravy proti výtce samé by se mohl domáhat poprvé až po jejím uložení např. ve formě žaloby. Takový postup městský soud pak nepovažuje za přiměřený vzhledem právě ve vztahu k dopadům výtky pro státního zaměstnance.

59. Z obou příloh výtky – emailů – poté vyplývá, že žalobce se ve věci vyjádřil několikrát – poprvé 2. 7. 2020 a podruhé 3. 7. 2020 mnohem šířeji přímo k představené včetně uvedení důvodů pro svůj postup. Právo vyjádřit se proto žalobce využil – a před uložením výtky tak představené bylo známo, proč žalobce jednal tak, jak mu bylo vytýkáno a tyto skutečnosti tak mohla hodnotit.

Značný odstup od jednání

60. Žalobce dále namítl, že výtka byla uložena se značným odstupem od jednání. Rozšířený senát v usnesení ze dne 10. 7. 2018, čj. 9 As 79/2016-41, rovněž konstatoval, že orgán ukládající výtku reaguje bezprostředně a rychle. Městský soud konstatuje, že žalobce se měl jednání dopustit 1. 7. 2020, výtka mu byla udělena 31. 7. 2020 (toho dne ji i převzal). Výtka byla žalobci udělena s odstupem 30 dní. Pokud měla právě tato výtka jakožto méně formální postup představovat onu bezprostřední a rychlou reakci na plnění služebních povinností žalobce, měla být podle názoru městského soudu uložena v odstavu nejvýše jen několika málo dní od vytýkaného jednání. Na druhou stranu, ustanovení § 88 zákona o státní službě nestanovuje žádnou lhůtu, ve které musí být výtka uložena. Proto, byť odstup 30 dní již nelze považovat za bezprostřední a rychlou reakci na vytýkané jednání, nemá to vliv na zákonnost výtky.

Námítka, že nešlo o jednoduché rozhodnutí

61. Předmětem řízení před městským soudem není přezkoumávání správnosti a zákonnosti závěrů usnesení Státního ústavu pro kontrolu léčiv a ministerstva zdravotnictví v rozhodnutí o odvolání o něm. Městský soud proto neprovedl žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků MUDr. J. B., Mgr. V. V., Mgr. R. M. a Mgr. Ch. H., internetovou stránkou Státního ústavu pro kontrolu léčiv <http://www.sukl.cz/sukl/seznam-leciv-a-pzlu-hrazenych-ze-zdrav-pojisteni>, printscreenem části excelové tabulky seznamu cen a úhrad ze dne 1. 2. 2020, z nichž by měly vyplývat skutečnosti o zařazování léčivých přípravků do skupin – pro meritum projednávané věci tato otázka není podle názoru městského soudu rozhodná.
62. Výtka představené spočívá v tom, že
- dala žalobci termín ke splnění úkolu do 1. 7. 2020,
 - úkol měl být v tomto termínu vyřešen věcně dle pokynu představené (tj. odvolání mělo být zamítnuto) s tím, že jde o jednoduché procesní rozhodnutí.
63. Z obsahu výtky vyplývá a mezi stranami je nesporné (viz žaloba a replika k žalobě), že žalobce převzal spis 24. 6. 2020, přičemž již 26. 6. 2020 prezentoval na poradě svůj právní názor na věc. Bylo mu však představenou uloženo připravit řešení dle jejího pokynu. Dne 1. 7. 2020 po další poradě konané tohoto dne už měl žalobce odevzdat řešení dle pokynu představené do konce pracovního dne. Z emailové komunikace, jak již bylo uvedeno výše, vyplývá, že žalobce si byl vědom toho, že měl koncept s věcným řešením dle pokynu odevzdat dne 1. 7. 2020 a věděl, že to představená bude od něj očekávat. Není sice zřejmý a ani v řízení před soudem z provedených důkazů nevyplýnul žádný konkrétní důvod, proč

bylo nezbytné, aby žalobce koncept odevzdal právě dne 1. 7. 2020. Tento termín měl podle názoru městského soudu spíše organizační charakter vycházející z toho, že mělo jít dle představené o vyřízení odvolání proti usnesení o zastavení řízení s jednou stránkou odůvodnění. Koncept dle svého řešení nicméně odevzdal žalobce nejdříve dne 2. 7. a vůči představené toto splnil dne 3. 7. 2020.

64. Další rozhodnou okolností je to, že o tom, že den porady 26. 6. 2020 byl pátek, den další porady 1. 7. 2020 byla středa následujícího pracovního týdne. Žalobce i tak měl ke splnění tohoto úkolu mezi těmito poradami ještě 2 celé pracovní dny – 29. a 30. 6. 2020. To, že žalobce připravuje vlastní koncept rozhodnutí, se dozvěděla Mgr. P. (jakožto první urgující osoba) až dne 2. 7. 2020, žalobce zde naznačil důvody svého postupu, tj. že se podle něj nejedná o tak zjevně jednoduchou věc. Sama představená se dozvěděla o jiném postupu žalobce dne 3. 7. 2020, to již včetně konceptu rozhodnutí. Od převzetí spisu žalobcem po vyhotovení konceptu o 21 stranách a jeho odevzdání představené pak uplynulo 8 pracovních dní.
65. Představená poté žalobci ve větší části odůvodnění vytýkala, že ji žalobce ani neupozornil, že připravuje vlastní variantu řešení, že na přípravě konceptu dle pokynu představené měl pracovat už od 26. 6., přičemž jej nedokončil ani 1. 7. 2020 a odevzdal jej ve dnech 2. a 3. 7. 2020, přičemž se nejednalo o řešení dle pokynu představené. Z obsahu výtky tak podle názoru městského soudu vyplývá, že pro představenou spíše než lpění na datu odevzdání konceptu bylo významnější, že žalobce nepřipravil koncept rozhodnutí dle jejího pokynu. A právě toto jednání žalobci vytkla především.
66. Základními povinnostmi státního zaměstnance je při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby a plnit služební úkoly osobně, řádně a včas /§ 77 odst. 1 písm. c) a d) služebního zákona/. Podle § 9 a § 84 odst. 1 zákona o státní službě služební úkoly ukládá a jejich plnění řídí a kontroluje mj. představený. Podle § 85 odst. 1 zákona o státní službě má-li státní zaměstnanec za to, že příkaz je v rozporu s právním předpisem nebo služebním předpisem, je povinen na to upozornit bezprostředně nadřízeného představeného, vyššího představeného, vedoucího služebního úřadu, příslušného člena vlády nebo vedoucího Úřadu vlády dříve, než tento příkaz začne plnit. Nedojde-li k nápravě, je státní zaměstnanec povinen na tento rozpor písemně upozornit.
67. Žalobcem předložená varianta konceptu jistě svědčí tomu závěru, že nešlo o jednoduché procesní řešení. To tím spíše, že výsledné rozhodnutí ze dne 14. 9. 2020, č. j. MZDR 1323/2020-2/OLZP (podepsané představenou) převzalo z konceptu žalobce v téměř doslovném rozsahu právě vypořádání odvolacích námitek včetně hodnocení toho, zda u jednotlivých léčivých přípravků proběhla nezbytná revize.
68. Je však také třeba zohlednit, že státní zaměstnanci plní úkoly správního orgánu, u něhož jsou k službě zařazeni. Zájem správního orgánu je, aby jeho činnost byla vykonána řádně a včas v zákonných lhůtách. Včasné neplnění úkolů státními zaměstnanci a tím spíše v rozporu s příkazy představeného ohrožují řádné fungování správního orgánu, v tom tedy spočívá škodlivost jednání v rozporu s pokyny představeného.
69. Za splnění úkolů ministerstva zdravotnictví v projednávané věci, tím spíše, byly – li uloženy příkazem, odpovídala představená. Ta očekávala od žalobce odevzdání konceptu rozhodnutí s věcným řešením dle jejího pokynu dne 1. 7. 2020; je bez významu, že výsledné rozhodnutí bylo vydáno až 14. 9. 2020. Bylo na odpovědnosti představené, zda

konečné řešení věci bude vydáno včas, zda bude zákonné a věcně správné a zda ob stojí např. v soudním přezkumu. Žalobci jistě lze přičíst k dobru, že se snažil o věcně správné a zákonné řešení věci. Žalobce měl v tomto ohledu nicméně od 26. 6. 2020 dostatečný časový prostor (kdy už věděl, jaké věcné řešení představená zastává), jednak aby představené ještě do 1. 7. 2020 znovu vyložil svůj právní názor, anebo ji upozornil již tehdy písemně podle § 85 odst. 1 zákona o státní službě na možný rozpor příkazu s právním předpisem (žalobce v žalobě i replice ze dne 28. 12. 2020 uvedl, že písemně ji takto upozornil až v emailu dne 3. 7. 2020), případně ji s ohledem na povahu věci požádal o prodloužení termínu k odevzdání věci.

70. Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným resp. s představenou, že za těchto okolností žalobce uložený příkaz od představené nesplnil včas a řádně, neboť přestože si termínu i uloženého řešení věci byl vědom, koncept věcného řešení v rozporu s pokynem představené odevzdal po stanoveném termínu. Dle vyjádření v replice poté nepředpokládal, že nesplněním příkazu v tomto případě poruší služební kázeň. Žalobce takto tedy postupoval v rozporu s § 87 zákona o státní službě ve formě vědomé nedbalosti.
71. Za toto jednání proto představená podle názoru městského soudu žalobci udělila výtku v souladu s § 88 odst. 3 zákona o státní službě.

IX. Závěr a náklady řízení

72. Městský soud ze shora vyložených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
73. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Procesně úspěšnému žalovanému pak městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 22. února 2022

JUDr. Slavomír Novák v. r.

předseda senátu